

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **I. G.**
státní příslušnost: X
X
zastoupen advokátkou Mgr. Marinou Musilovou
Sukova 46/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. OAM-1091/ZA-ZA12-LE05-R2-EX-2023,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný vyloučil žalobce z mezinárodní ochrany, protože u něj shledal důvodné podezření z vážného (nepolitického) zločinu – kuplířství (resp. obchodování s lidmi) a loupeže. Byť žalobce toto jeho rozhodnutí zpochybňuje, žalovaný podle soudu rozhodl správně. V potřebné míře splnil požadavky, které judikatura na rozhodnutí o vyloučení z mezinárodní ochrany klade.
Shodu s prvopisem potvrzuje: E. D.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 9. 8. 2023 žádost o mezinárodní ochranu. Následně jej policie zadržela. Zjistila, že je na něj vydaný mezinárodní zatýkací rozkaz.
3. Při pohovoru žalobce k důvodům své žádosti uvedl, že s ním v Moldavsku vedou vykonstruovaný trestní proces. Obvinili jej z obchodování s lidmi. V roce 2016 byl nejprve tři měsíce ve vazbě, poté v domácím vězení a pak se rozhodl ze země odjet. V Moldavsku si vzal všechny možné úvěry, které si mohl vzít, aby mohl platit advokátovi, soudcům a prokurátorům. Tím chtěl docílit toho, aby ho nevzali do vazby a aby rozhodli v jeho prospěch. Jakmile platit přestal, odsoudili jej na 15 let a vyhlásili po něm pátrání přes Interpol. Žalobce si myslí, že celé trestní řízení je pomstou za jeho aktivismus v roce 2015. Celý rok tehdy protestoval proti tehdejší vládě. Spolu s dalšími protestujícími stanovali před parlamentem. Patřil ke straně X. Protestů se účastnil, protože už měl dost korupce. V současné době je tato strana mimoparlamentní opozicí. Pomohla ale k vítězství současné moldavské prezidentky.
4. Žalovaný si od Ministerstva spravedlnosti opatřil materiály z extradičního řízení. Zejména šlo o rozsudek kišiněvského soudu ze dne 19. 3. 2020, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu obchodování s lidmi k trestu odnětí svobody na osm let a k zákazu činnosti (zastávat funkce pro zaměstnávání a přepravu osob do zahraničí) na dobu čtyř let. Z tohoto rozsudku vyplynulo, že oběti trestné činnosti měla být mladší setra žalobcovy tehdejší partnerky, která se nacházela v hmotné nouzi. Přijetím nabídky žalobce na provozování sexuálních služeb na Kypru řešila svou neuspokojivou ekonomickou situaci.
5. Žalovaný již jednou o žádosti žalobce rozhodnul na konci října 2023. Žádost žalobce tehdy zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, protože Česko považovalo Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Konstatoval navíc rozporuplnost žadatelových tvrzení o politických motivech stíhání a poukázal, že žadatel měnil verzi mezi „mstou policie za protesty“, „zvůli prokurátora“ a „výpovědí dívky na radu policie“. Zdůraznil, že vláda, proti níž žadatel protestoval, padla už v roce 2015. Zpochybnil také žadatelovu verzi o X a údajné podpoře moldavské prezidentky Sandu.
6. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 10. 2024, č. j. 41 Az 47/2023-58 („první rozsudek krajského soudu“), rozhodnutí žalovaného z konce října 2023 zrušil z důvodu nesprávné aplikace konceptu bezpečné země původu. Výslovně ale potvrdil, že podstatu žadatelova příběhu ministerstvo posoudilo správně a tvrzení o politické motivaci také označil za nevěrohodná. Soud zároveň upozornil žalovaného, že s ohledem na povahu trestné činnosti může přicházet v úvahu aplikace vylučujících klauzulí podle § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
7. Žalovaný si v dalším řízení obstaral usnesení Krajského soudu v Brně (ze dne 23. 10. 2024, sp. zn. 11 Nt 206/2023) a Vrchního soudu v Olomouci (ze dne 28. 1. 2025, sp. zn. 2 To 113/2024) o přípustnosti vydání žadatele k trestnímu stíhání do Moldavska. Žalovaný z nich dovodil zjištěný skutkový děj: verbování mladší sestry partnerky, její převoz do severní části Kypru, odebrání pasu a ekonomické donucení k prostituci po dobu zhruba půl roku. Soudy vyloučily politickou motivaci stíhání a neshledaly překážky extradice. Vrchní soud zamítl stížnost žadatele a potvrdil závěry krajského soudu, včetně absence indicí manipulace či porušení procesních práv v Moldavsku. České soudy tedy shledaly důvodné podezření ze spáchání trestného činu a přípustnost vydání.

8. Žalovaný na základě skutečností plynoucích z opatřených podkladů rozhodl nyní napadeným rozhodnutím o vyloučení žalobce z mezinárodní ochrany. Žalobce se totiž podle žalovaného dopustil vážného (nepolitického) zločinu, jak to předvídají výše zmíněné vylučující klauzule. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2021, čj. 8 Azs 192/2020-48, č. 4248/2021 Sb. NSS („rozsudek osmého senátu“), podle kterého v případě vyloučení z mezinárodní ochrany již není potřeba zkoumat, zda jsou tu důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
9. Pokud jde o vyloučení z azylu podle § 15 odst. 1 písm. b), tak žalovaný rozdělil svou úvahu na dvě otázky: (a) zda existuje důvodné podezření, že žalobce spáchal určitý zločin, a (b) zda tento skutek představuje vážný nepolitický zločin v azylovém smyslu. Zdůraznil, že nepřezkoumává zákonnost moldavského trestního řízení, protože k tomu slouží trestní soudy. Popsal důkazní standard „důvodného podezření“ jako vyšší než „spíše ano než ne“ a nižší než je trestní jistota. Pouhá existence extradice nepostačí. S využitím extradičních materiálů a výše zmíněných usnesení českých soudů žalovaný ovšem uzavřel, že v daném případě důvodné podezření z vážného nepolitického zločinu existuje a žadatelova obrana o politické motivaci či manipulaci neobstojí.
10. Žalobcova tvrzení totiž byla rozporná a nevěrohodná. Sám žalobce popsal své úplatky soudcům a prokurátorům s cílem odročovat věc a zachovat si domácí vězení. Po ukončení plateb odešel do zahraničí. Kišiněvský rozsudek neobsahoval žádné indicie o manipulaci. Žalobce žalovanému zamlčel vztah k poškozené (mladší sestra jeho partnerky). Taktéž zamlčel dvě dřívější loupeže. Nepravdivě tvrdil, že obdržel trest 15 let, ačkoliv podle kišiněvského rozsudku obdržel trest osmi let. Podle žalovaného byla navíc pravděpodobnost spáchání aktuálně stíhaného skutku „poměrně vysoká“ a překračovala standard „spíše ano než ne“. Zejména z výpovědi poškozené v kontextu dalších indicí žalovaný vyvodil důvodné podezření z konkrétní trestné činnosti.
11. Ohledně dřívějších loupeží žalovaný připustil, že detailní podklady ve správním spise chybí, protože je žalobce v řízení zamlčel. S ohledem na pravomocná odsouzení z let 1996 (trest podmíněných pět let) a 1999 (12 let nepodmíněně) a absenci námitek žalobce k tomuto tématu v azylovém či extradičním řízení však žalovaný uzavřel, že i zde lze dovodit důvodné podezření ze spáchání těchto zločinů. Následně žalovaný navázal úvahou o „nepolitické“ povaze jednání žalobce. Uvedl, že jak kuplířství, tak loupež nemají politický charakter. Odkázal na Příručku Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky („UNHCR“) k čl. 1F Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků („Ženevská úmluva“), podle níž má politický motiv převažovat nad kriminální povahou a musí existovat úzká kauzální vazba cíle a činu. V dané věci však politický aspekt chybí.
12. Při úvahách, zda šlo „vážný“ zločin žalovaný připomněl § 14 českého trestního zákoníku a doplnil, že azylové právo vyžaduje materiální přístup. Jako vodítka použil povahu činu, újmu oběti, povahu a výši trestu a obecné vnímání závažnosti. Za vážné lze označit zločiny proti životu, zdraví, fyzické integritě a svobodě. Vážnými jsou proto i zločiny loupeže (násilný charakter, vysoká sazba) a kuplířství, resp. obchodování s lidmi, které vedou k zásahu do lidské důstojnosti a omezení osobní svobody. Žalovaný zdůraznil, že tu šlo dokonce o organizovanou skupinu. Odebrání pasu a donucení k prostituci označil jako násilné prvky. Uvedl i trestní sazby (v Česku u loupeže 2–10 let, u kuplířství 2–8 let; v Moldavsku až 15 let, konkrétně uložených 8 let a v minulosti ještě 12 let za loupež).

13. Žalovaný se zaměřil i na polehčující a přitěžující okolnosti. Žádné polehčující okolnosti neshledal. Za přitěžující naopak označil opakované násilné delikty, spáchání druhé loupeže ve zkušební době, navázání další závažné kriminality krátce po výkonu trestu, uplácení orgánů činných v trestním řízení, útěk z vlasti, absenci sebereflexe, popírání viny, snahu o vyvinění „vyfabulovanými konstrukcemi“ a bagatelizaci dříve spáchaných zločinů. Žalobce naplnil i geografický a časový parametr čl. 1F písm. b) Ženevské úmluvy (spáchal vážný nepolitický zločin mimo zemi svého azylu před vydáním rozhodnutí o ochraně). Šlo tedy o „vážný nepolitický zločin“ ve smyslu vylučující klauzule v § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu
14. Žalovaný poté zdůraznil, že se při vyloučení z mezinárodní ochrany již nesmí zkoumat, zda by žadatel čelil po návratu do vlasti pronásledování či hrozbě vážné újmy. Toto rozhodnutí nepodléhá testu proporcionality mezi „exkluzí“ a „inkluzí“. Podle judikatury nelze ani přihlížet k zásadě *non-refoulement*. Žalovaný zopakoval, že závěry o věrohodnosti žadatelových tvrzení o politické motivaci již potvrdil první rozsudek krajského soudu. Extradiční soudy neshledaly překážky vydání ani známky nespravedlivého procesu.
15. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalovaný připomenul, že podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu její udělení vylučuje podezření z „vážného zločinu“. Tento pojem je obsahově totožný s „vážným nepolitickým zločinem“ v § 15 odst. 1 písm. b), jak dovodila judikatura. Žalovaný proto odkázal na své předcházející odůvodnění k azylu, kde vysvětlil, proč důvodné podezření existuje a proč skutky žadatele splňují i kvalifikaci vážného zločinu. Žalovaný zopakoval, že v extradičním řízení české soudy neshledaly riziko politické perzekuce ani zásadní deficit spravedlivého procesu.
16. Žalovaný proto shrnul, že na základě výpovědi žalobce, rozsudku kišiněvského soudu z 19. 3. 2020, sdělení od českého ministerstva spravedlnosti, žádosti Moldavska o vydání a rozhodnutí trestních soudů prokázal důvodné podezření ze spáchání vážného (nepolitického) zločinu. Jako klíčové body akcentoval organizovanost jednání, zásah do osobní integrity oběti, ekonomické donucení k prostituci, opakovanou násilnou kriminalitu v minulosti a celkovou nevěrohodnost žadatelových vysvětlení. Z těchto důvodů žalovaný použil § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a rozhodl, že azyl ani doplňkovou ochranu nelze žalobci udělit.

III. Obsah žaloby

17. Žalobce namítá, že správní orgán pouze převzal závěry soudů z vydávacího řízení a neprovedl vlastní hodnocení, čímž porušil zásadu individuálního posouzení podle rozsudku osmého senátu. Podle něj žalovaný nezkoumal povahu skutku, závažnost následků, časový odstup ani míru osobní odpovědnosti. Mechanicky přejal moldavskou právní kvalifikaci skutku jako kuplířství, aniž by odůvodnil, proč jde o vážný nepolitický zločin podle čl. 1F písm. b) Ženevské úmluvy.
18. Žalovaný rovněž odkazoval na dřívější odsouzení žalobce za loupež z roku 1999, aniž by zohlednil časový aspekt a aktuálnost tohoto činu. Podle žalobce nesplnil požadavky na restriktivní výklad pojmu „vážný nepolitický zločin“ a nehodnotil znaky jako násilí, ziskovost či zneužití zranitelných osob.
19. K doplňkové ochraně žalovaný uvedl, že jsou splněny podmínky § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože žalobce je důvodně podezřelý ze spáchání vážného zločinu.

Žalovaný však neprokázal, že představuje aktuální hrozbu pro bezpečnost státu. Neopatřil si ani žádné bezpečnostní stanovisko. Pouhé vedení trestního řízení v Moldavsku podle něj nepostačuje.

20. Žalobce dále poukazuje na zprávy *Amnesty International* (2024), *Human Rights Watch* (2024) a *Ministerstva zahraničí USA* (2023), které dokumentují mučení, špatné podmínky ve vazbě a nespravedlivé procesy v Moldavsku. Tyto informace jsou zásadní pro posouzení dodržení zásady *non-refoulement* a udělení doplňkové ochrany. Žalovaný je ale ignoroval. Podle žalobce tím došlo k porušení zásady vyšetřovací práva na spravedlivé řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný připomenul, že krajský soud již ve svém prvním rozsudku potvrdil, že žalobcův azylový příběh je nevěrohodný a jeho trestní stíhání není politicky motivované. Soud tehdy připustil možnost použití vylučujících klauzulí vůči žalobci. Žalovaný proto postupoval v souladu s tímto právním názorem.
22. Žalovaný zdůrazňuje, že své závěry o aplikaci § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu odůvodnil na základě důkazů z extradičního řízení a rozhodnutí českých trestních soudů. Tyto podklady považuje za spolehlivé a nezbytné pro naplnění důkazního standardu. Nešlo o mechanické převzetí závěrů, ale o vlastní úvahu, kterou v rozhodnutí podrobně popsal.
23. Žalobce je důvodně podezřelý ze spáchání vážného nepolitického zločinu, konkrétně obchodování s lidmi a dvou dřívějších loupeží. Loupež je zvláště závažný zločin podle českého trestního zákoníku s horní hranicí trestu 10 let. Žalobce za ni v Moldavsku odsoudili na 12 let. U aktuálně stíhaného činu obchodování s lidmi žalovaný zdůrazňuje, že oběť čelila násilí, čin byl spáchán v rámci organizované skupiny a došlo ke zneužití zranitelného postavení poškozené. Tyto skutečnosti prokazují vysokou závažnost činu. Přitěžujícími okolnostmi byla opakovanost trestné činnosti, spáchání druhé loupeže ve zkušební době, pokračování v trestné činnosti po výkonu trestu, uplácení orgánů činných v trestním řízení, útěk z vlasti a absence sebereflexe. Polehčující okolnosti žalovaný neshledal. Žalobce ani nezpochybňuje úmyslný charakter činů. Obchodování s lidmi podle žalovaného zasahuje do lidské důstojnosti a osobní integrity, což zvyšuje jeho závažnost.
24. K doplňkové ochraně žalovaný uvádí, že vzhledem k naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu bylo nutné žalobce vyloučit i z této formy ochrany. Žalovaný pak nemusel posuzovat bezpečnostní riziko žalobce pro stát, protože vyloučení z ochrany se opírá o jiný právní základ. Podle rozsudku osmého senátu pak nemusel zkoumat ani dodržení zásady *non-refoulement*.

V. Posouzení věci

Obecné principy

25. Podle § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu azyl nelze udělit, je-li tu důvodné podezření, že se cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, dopustil před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany vážného nepolitického zločinu. Toto ustanovení má základ v čl. 1F písm. b) Ženevské úmluvy, který vylučuje její použití úmluvy na osobu, o níž jsou vážné důvody domnívat se, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík.

26. Současně jde o promítnutí úpravy v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice, který vylučuje státní příslušníky třetí země z postavení uprchlíka, existují-li závažné důvody se domnívat, že se dopustili vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než byli uznáni uprchlíkem, tj. před vydáním povolení k pobytu na základě přiznání postavení uprchlíka.
27. Pokud jde o doplňkovou ochranu, tak tu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit, jestliže je tu důvodné podezření, že se cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu. Na rozdíl od azylu je doplňková ochrana institutem vlastním jen unijnímu právu. Má svůj základ v čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, podle níž nemají cizinci nárok na doplňkovou ochranu, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustili vážného zločinu.
28. Smyslem těchto vylučujících klauzulí je vyloučit poskytnutí mezinárodní ochrany těm osobám, které jí nejsou hodny, protože se dopustily natolik závažných činů, že si jejich pachatelé jako uprchlíci mezinárodní ochranu nezaslouží. Současně mají tyto vylučující klauzule zabránit tomu, aby takoví jednotlivci využili ochrany vyplývající z postavení uprchlíka s cílem vyhnout se právní odpovědnosti za své činy (viz např. *UNHCR: Směrnice k mezinárodní ochraně: Aplikace vylučujících klauzulí: Článek 1F Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951*, ze dne 4. 9. 2003, HCR/GIP/03/05, odst. 2; či stanovisko generální advokátky Eleanor Sharpston ze dne 31. 5. 2016 ve věci C-573/14, *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides v. Mostafa Lounani*, bod 50).
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku osmého senátu (bod 35) vysvětlil, že žalovaný nemůže „slepě“ přebírat závěry extradičních soudů, protože jinak by čekání na konečné rozhodnutí o (ne)udělení mezinárodní ochrany pozbylo smyslu. Často by totiž nemohlo přinést jiný závěr, než který dříve učinily extradiční soudy. Podpůrně lze odkázat též na metodický pokyn k výkladu Ženevské úmluvy z dubna 2008 (*UNHCR Guidance Note on Extradition and International Refugee Protection*, bod 84), podle kterého existenci důvodného podezření musí rozhodující orgán (žalovaný) zkoumat optikou čl. 1F Ženevské úmluvy. Trestní soudy v rámci extradičního řízení však existenci důvodného podezření touto optikou nezkontrolují. Jejich rozhodnutí proto také pro žalovaného závazná ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu.
30. Podle rozsudku osmého senátu (bod 37) proto otázka, zda je tu důvodné podezření, že se cizinec dopustil vážného nepolitického zločinu nebo zvláště krutého činu, nemá v řízení o udělení mezinárodní ochrany povahu předběžné otázky. Příslušný k posouzení a rozhodnutí této otázky je právě sám žalovaný (srov. obdobně ve vztahu k pojmu vážného zločinu a vyloučení z doplňkové ochrany rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 9. 2018, *Ahmed*, C-369/17). Nic na tom nemění skutečnost, že úvahu o důvodném podezření, že se dané trestné činnosti dopustil právě žadatel o udělení mezinárodní ochrany, činí i trestní soudy v rámci extradičního řízení, které zvažují, zda je vydání takové osoby k trestnímu stíhání do cizího státu přípustné. Do jisté míry nezávislé posuzování téže otázky v obou těchto řízeních plyne z toho, že jde o „spojené nádoby, které propojuje nejen konkrétní osoba.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 5 Azs 235/2019-25, č. 3934/2019 Sb. NSS, bod 27).
31. Jak také Nejvyšší správní soud dodal v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007-136, kde se danou otázkou při zohlednění závěrů zahraniční doktríny i judikatury velmi podrobně zabýval:

„důkazní standard důvodné podezření, resp. vážné důvody se domnívat, který je u všech vylučujících klauzulí shodný, je nižší než důkazní standard v trestních věcech. Všechny výše citované zdroje se na tomto závěru shodují, většina z nich tento standard klade okolo hranice 50 % pravděpodobnosti. Všechny tři zdroje jsou jednotné v závěru, že k naplnění „důvodného podezření“ musí být k dispozici jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy, v judikatuře některých států označované jako silné důkazy a nikoliv pouhé domněnky. Půjde např. o přiznání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, svědectví jiných osob (pokud vyjádření žadatele nebyla věrohodná), není však nutné, aby byl žadatel odsouzen či obviněn z vážného trestného činu. Pouhá žádost o extradici sama o sobě důvodné podezření nezakládá. Důvodné podezření není dáno ani pouhou skutečností, že proti žadateli probíhá v jeho domovské zemi trestní stíhání.“

32. Není vyloučené, že v některých případech mohou být dostatečným podkladem i jen samotná extradiční rozhodnutí, zejména pokud jsou dobře odůvodněné a popisují podklady, z nichž trestní soud vycházel. Je tedy třeba připomenout, že je povinností žalovaného, aby na základě (podle svého přesvědčení) dostatečných podkladů vedl vlastní samostatnou úvahu o existenci důvodného podezření ve smyslu azylového, nikoli jen extradičního práva (srov. podrobný rozbor vztahu těchto dvou oblastí v Janků, Linda. *Vylučující klauzule dle čl. 1F Úmluvy o právním postavení uprchlíků: možnosti a podmínky její aplikace vůči osobám podezřelým z terorismu* [online]. Brno, 2017 [cit. 2021-02-12]. Dostupné z: <https://is.muni.cz/th/gr2w1/>. Disertační práce. Masarykova univerzita, Právnická fakulta. Vedoucí práce Vladimír Týč; str. 91-98)
33. Součástí úvahy o existenci důvodného podezření ze spáchání (vážného) zločinu pak musí být i zhodnocení, zda nemohlo být obvinění žalobce vykonstruované. Důvodem vylučujícím udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 15 zákona o azylu by totiž nemohlo být obvinění žadatele ze sice nepolitického zločinu, které by se ovšem nezakládalo na reálných důkazech a bylo by proti žadateli vzneseno státními orgány v zemi jeho původu účelově jako součást jeho pronásledování (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, č. 2174/2011 Sb. NSS, bod 19). Žalovaný tedy musí úvahu o důvodnosti podezření zasadit do kontextu s azylovým příběhem. Jinými slovy ho musí v případě jeho věrohodnosti zasadit do kontextu s důvody žádosti o vydání k trestnímu stíhání.
34. Nejvyšší správní soud také uvedl, že jak z výkladu čl. 1F písm. b) Ženevské úmluvy, tak i z výkladu čl. 12 odst. 2 písm. b) a čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, jež jsou zdrojem pro § 15 a § 15a zákona o azylu, plyne závěr, že pro aplikovatelnost vylučující klauzule není podstatné v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat, zda by takové vyloučení z azylu a doplňkové ochrany nebylo v rozporu se zásadou *non-refoulement* (viz bod 52 rozsudku osmého senátu).

Použití obecných principů v kontextu námitek žalobce

35. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný pouze převzal závěry soudů z vydávacího řízení a neprovedl vlastní hodnocení. Žalovaný podle žalobce nezkoumal povahu skutku, závažnost následků, časový odstup ani míru osobní odpovědnosti. Podle žalobce ani neodůvodnil, proč kuplířství nepředstavuje o vážný nepolitický zločin podle čl. 1F písm. b) Ženevské úmluvy.

36. Není tomu tak. Byť by rozhodnutí žalovaného určitě mohlo být po této stránce přehlednější a strukturovanější, tak samostatnou azylovou úvahu, zda je tu důvodné podezření, že žalobce spáchal vážný nepolitický zločin, obsahuje.
37. Žalovaný správně rozdělil své přemýšlení o věci na dvě otázky: zda je tu důvodné podezření, že žalobce spáchal určitý zločin, a pokud ano, tak zda je tento zločin vážným nepolitickým zločinem. Po skutkové stránce žalovaný čerpal informace z podkladů, jež si opatřil, kterými byly zejména kišiněvský rozsudek i velmi pregnantně odůvodněná usnesení českých trestních soudů. Odtud zjistil, že žalobce využil hmotné nouze mladší sestry dřívější žalobcovy partnerky, kterou ke svému prospěchu v rámci organizované skupiny přinutil, aby provozovala sexuální služby na Kypru. Oběť přišla o pas a byla donucena provozovat prostituci po dobu zhruba půl roku. Za obchodování s lidmi žalobce dostal o kišiněvského soudu několikaletý trest odnětí svobody i zákaz činnosti.
38. České extradiční soudy posoudily jednání žalobce jako kuplířství, kterého se podle našeho trestního práva dopustí ten, kdo jiného přiměje, zjedná, najme, zláká nebo svede k provozování prostituce, nebo kdo kořistí z prostituce provozované jiným, přičemž kvalifikovaná skutková podstata zvyšuje trest tomu, kdo tak činí v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného značný prospěch, nebo jako člen organizované skupiny (§ 189 odst. 1 a 2 trestního zákoníku). Toto hodnocení velmi pečlivě odůvodnily. Jejich rozhodnutí proto tvořila dostatečný podklad pro posouzení daného počínání žalobce z hlediska azylového práva a žalovaný z nich mohl dovodit potřebné skutkové okolnosti vedoucí ho k závěru o důvodném podezření ze spáchání tohoto zločinu. Jde tu podle soudu o případ, který zmiňuje i judikatura, že *i samotná extradiční rozhodnutí, pokud jsou dobře odůvodněná a popisují podklady, z nichž soudy vycházely, mohou být náležitým podkladem pro závěr o vyloučení z mezinárodní ochrany*. Zde je navíc obsahově stvrzoval i kišiněvský rozsudek z roku 2020.
39. Žalovaný pak správně postupoval, pokud jde o judikaturou vyžadovanou úvahu, zda jeho trestní stíhání a odsouzení v Moldávii nebylo vykonstruované. Navázal totiž na závěry prvního rozsudku krajského soudu, který již v něm označil azylový příběh žalobce za nevěrohodný. Žalovaný to ve svém rozhodnutí detailně popsal a zdůvodnil (viz shrnutí v bodě 10 výše). Soud si pro stručnost dovoluje odkázat na bod 30 až 37 svého prvního rozsudku, kde blíže vysvětluje, že se v případě žalobce neobjevily žádné okolnosti, které by ukazovaly na to, že trestní stíhání bylo diskriminační či motivované některým z azylově relevantních důvodů.
40. Žalovaný pak skutečnosti zjištěné z podkladů ve spise správně posoudil i po právní stránce. Zejména zdůraznil nutnou materiální stránku tohoto posouzení, které se má zaměřit na povahu činu, újmu oběti, povahu a výši trestu i obecné vnímání závažnosti činu. Uvedl, že zde došlo k zásahu do lidské důstojnosti oběti a omezení osobní svobody. Připomněl, že šlo o organizovanou skupinu. V odebrání pasu a donucení k prostituci spatřoval násilné prvky. Zabýval se i výší trestních sazeb za kuplířství, resp. obchodování s lidmi v Moldavsku a v Česku. Podle soudu tedy zkoumal vše, co bylo relevantní a nutné. Kuplířství, z jehož spáchání žalovaný shledal žalobce důvodně podezřelým, nebylo ani politickým činem. Po této stránce tedy soud nemá žalovanému co vytknout. Nejde o případ, ve kterém by žalovaný „slepě“ následoval závěry extradičních soudů.
41. Podle soudu je jasné, že důvodné podezření ze spáchání zločinu, jakým je kuplířství, resp. obchodování s lidmi kvůli své závažnosti jednoznačně naplňuje podmínku důvodného podezření ze spáchání vážného nepolitického zločinu podle § 15 odst. 1 písm. b) zákona o

azyly. Ke splnění podmínek tohoto ustanovení přitom postačovalo už jen důvodné podezření právě z tohoto zločinu. Soudu proto nepovažuje za nezbytné se blíže zabývat staršími loupežemi, které žalovaný také zohlednil a žalobce mu to nyní vytýká. O splnění předpokladů pro vyloučení žalobce z azyly totiž soud nepochybuje už jen na základě důvodného podezření, že se žalobce dopustil kuplířství, resp. obchodování s lidmi.

42. Žalovaný pak správně vyšel i z toho, že mezi pojmy *vážného nepolitického zločinu* podle § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azyly a *vážného zločinu*, u kterého je důvodné podezření z jeho spáchání podmínkou pro vyloučení z doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azyly, není – pokud opravdu není pochyb o nepolitické povaze zločinu – žádný věcný rozdíl (viz body 51 a 52 rozsudku osmého senátu). V tomto konkrétním případě by proto opravdu nedávalo smysl opakovat totéž, pokud jde i o vyloučení z doplňkové ochrany. Soud souhlasí, že důvodné podezření z kuplířství, resp. obchodování s lidmi je i důvodným podezřením ze spáchání *vážného zločinu* ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azyly. A že tu tedy bylo, proč žalobce vyloučit i z této formy mezinárodní ochrany.
43. Soud je pak toho názoru, že žalovaný nemusel prokazovat, že by žalobce představoval aktuální hrozbu pro bezpečnost státu. Muselo by totiž jít o důvod podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o azyly, resp. čl. 17 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice, které jako důvod pro vyloučení z doplňkové ochrany stanoví samostatnou podmínku, že existují vážné důvody se domnívat, že cizinec představuje nebezpečí pro společnost nebo pro bezpečnost členského státu, ve kterém se nachází. V této věci však jde „jen“ o důvod vyloučení z doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azyly, resp. čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, se kterým se nutnost posuzovat, zda cizinec představuje aktuální hrozbu pro bezpečnost státu, nepojí.
44. Žalovaný si ani nemusel vyžadovat jakékoliv bezpečnostní stanovisko, jak žalobce namítá, protože mu to žádný předpis neukládá.
45. Poslední námitka žalobce se týká zásady *non-refoulement*. Tu opět jednoznačně a nade vši pochybnost řeší rozsudek osmého senátu, který v bodech 44 až 53 detailně vysvětlil, že pro aplikovatelnost vylučující klauzule není podstatné zkoumat, zda by takové vyloučení z azyly a doplňkové ochrany nebylo v rozporu se zásadou *non-refoulement*. Soud si opět pro stručnost dovoluje na citované body rozsudku osmého senátu odkázat.
46. Žalobní námitky tedy nejsou důvodné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 zákona o azyly).
48. Pokud jde o náklady řízení, tak žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na jejich náhradu od žalovaného (§ 60 soudního řádu správního). Žalovanému sice toto právo vzniklo, ale nejsou tu žádné náklady řízení, které by přesahovaly jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno dne 30. září 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce